

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்- 227)

Aug (2) / 2016



நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம்	3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்	6
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்	9
4. ஆசார்ய ஹ்ருதயம்.....	12
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	21
6. இராமானுச நூற்றந்தாதி.....	30

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 47)

81. ஹிம்ஸாஸ்தேயாதய: சாஸ்த்ரைரபாயத்வேந தர்சிதா:

கர்மஸாங்க்யாதய: சாஸ்த்ரைரூபாயத்வேந தர்சிதா:

பொருள் - மற்ற உயிர்களை இம்சிப்பது, மற்றவர்கள் பொருளை அபகரிப்பது முதலானவை அபாயங்கள் என்றும்; கர்மங்களை இயற்றுவது, ஞானத்தைத் தேடுவது போன்றவை உபாயங்கள் என்றும் சாஸ்த்ரங்கள் கூறுகின்றன.

82. அபாயோபாய ஸந்த்யாகீ மத்யமாம் ஸ்திதிமாஸ்தித:

ரக்ஷிஷ்யதீதி நிச்சித்ய நிஷிப்தஸ்வஸ்வ கோசர:

83-1. புத்யேத தேவதேவேசம் கோபதாரம் புருஷோத்தமம்

பொருள் - யார் ஒருவன் அபாயம் மற்றும் உபாயம் ஆகிய இரண்டையுமே கைவிட்டு, பகவான் மட்டுமே தனக்கு ரக்ஷகம் என்று உறுதியாக நின்று, தன்னிடம் உள்ள அனைத்தையும் விட்டு, ஸர்வேச்வரனிடம் சரணாகதி என்னும் நடுநிலையை அடைகிறனோ, அவன் தன்னுடைய ரக்ஷகன், தேவாதிதேவர்களின் நாதனாகிய புருஷோத்தமனே ஆவான் என்று அறிகிறான்.

சக்ர:-

83-2. உபாயாபாயயோர் மத்யே கீத்ருசீ ஸ்திதிரம்பிகே

84. அபாயோபாயதாமேவ க்ரியா ஸர்வாவலம்பதே

ஸ்வீகாரே வ்யதிரேகே ச நிஷேத விதிசாஸ்த்ரயோ:

85-1. த்ருச்யதே கர்மணோ வ்யக்தம் அபாயோபாயரூபதா

பொருள் – இந்தரன் மீண்டும் மஹாலக்ஷ்மியிடம், “அம்பிகையே! உபாயம் மற்றும் அபாயம் ஆகிய இரண்டின் நடுநிலை என்ன? சாஸ்த்ரங்களில் தடுக்கப்பட்டவற்றைச் செய்யும்போது அபாயமும், விதிக்கப்பட்டவற்றைச் செய்யும்போது உபாயமும் என்றாகின்றன. ஆக அனைத்து கர்மங்களும் அபாயம் அல்லது உபாயம் என்னும் இரண்டில் ஏதேனும் ஒன்றில் அடங்குவதைக் காணலாம் அல்லவோ?”, என்று கேட்டான்.

ஸ்ரீ:-

85-2. த்ரிவிதாம் பச்ய தேவேச கர்மணோ குஹநாம் கதிம்

86. நிஷேத விதிசாஸ்த்ரேப்யஸ்தாம் விதாம் ச நிபோத மே

அநர்த்தஸாதநம் கிஞ்சிதங்கி சிச்சாப்யர்த்த ஸாதநம்

87. அநர்த்த பரிஹாரம் ச கிஞ்சித் கர்மோபதிச்யதே

த்ரரைாச்யம் கர்மணாமேவம் விஜ்ஞேயம் சாஸ்த்ரசகுஷா

பொருள் – மஹாலக்ஷ்மி பதில் உரைக்கத் தொடங்கினாள். தேவர்களின் தலைவனே! கர்மங்களில் மூன்றுவிதமான கர்மங்கள் உள்ளன. அவற்றில் எவை அபாயம், எவை உபாயம் என்று நீ பிரித்து அறியவேண்டும். சில கர்மங்கள் தகாத பலன்களை உண்டாக்கும், சில கர்மங்கள் நற்பலன்களை உண்டாக்கும், சில கர்மங்கள் பாபங்களை அழிக்கும். சாஸ்த்ரங்களின் துணை கொண்டு இவ்விதம் நீ பிரித்து அறியவேண்டும்.

88. அபாயோபாய ஸம்ஞௌ து பூர்வராசீ பரித்யஜேத்

த்ருதீயோ த்விவிதோ ராசிரநர்த்த பரிஹாரக:

பொருள் – அபாயம் மற்றும் உபாயம் ஆகிய முதல் இரண்டு வகைகளையுமே கைவிட வேண்டும். மூன்றாவதாகக் கூறப்பட்ட பாபங்களைப் போக்கும் கர்மங்கள் இரண்டு வகைப்படும்.

89. ப்ராயச்சித்தாத்மக: கச்சித் உத்பந்நாந் அர்த்தநாசந:

தம்சம் நைவ குர்வீத மநீஷீ பூர்வராசிவத்

பொருள் – இவற்றில் முதல் வகை ப்ராயச்சித்தம் என்பதாகும். இவை பாப பலன்களை நீக்கவல்லதாகும். ஆனால் அறிவுள்ள ஒருவன் இதனையும் முதல் இரண்டு வகைகள் போன்றே கைவிட வேண்டும்.

90. க்ரியமாணம் ந கஸ்மைசித்யதர்த்தாய ப்ரகல்பதே

அக்ரியாவதநர்த்தாய தத்து கர்ம ஸமாசரேத்

பொருள் – எந்தக் கர்மங்களைச் செய்தால் எந்தவிதமான பலன்களும் கிட்டாதோ, எவற்றைக் கைவிட்டால் தீமை வந்து சேருமோ அவற்றை மட்டுமே அறிவுள்ளவன் கைக்கொள்ள வேண்டும்.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 227)

பூர்வபக்ஷம் - இங்கு ஒரு கேள்வி எழலாம். சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் (5-18-1) - யஸ்த்வேவமதம் ப்ராதேச மாத்ரம் அபி விமாநம் - யார் ஒருவன் அளவற்றவனாகிய வைச்வாநரனை இப்படியாக த்யுலோகம் போன்ற ப்ரதேசங்களில் மட்டும் அளவுபட்டவனாக உபாஸிக்கிறானோ - என்று உள்ளது; அதாவது உயர்ந்த ப்ரஹ்மம் அளவுபடாததாக உள்ளபோது பூமி மற்றும் த்யுலோகம் ஆகியவற்றுக்கு இடையே அளவு கொண்டதாகக் கூறப்பட்டது எப்படி [ஆகவே வைச்வாநரன் ப்ரஹ்மம் அல்லன்]? இதற்கான சமாதானத்தை அடுத்த சூத்திரத்தில் கூறுகிறார்.

1-2-30 அபிவ்யக்தே: இதி ஆச்மரத்ய:

பொருள் - உபாஸகனுக்குத் தோற்றுவதற்காக மட்டுமே இவ்விதம் அளவுள்ளதாகக் கூறப்பட்டது என்று ஆச்மரத்யர் என்ற ஆசார்யர் கூறுகிறார்.

ஸித்தாந்தம் - உபாஸகனுக்கு பரமாத்மரூபம் தோன்ற வேண்டும் என்பதற்காகவே இவ்விதம் அளவுபடுத்திக் கூறப்பட்டது என்று ஆச்மரத்யர் உரைக்கிறார். ஸ்வர்க்கம் - தலை, ஆதித்யன் - கண்கள், வாயு - ப்ராணன், ஆகாசம் - சரீரத்தின் நடுப்பாகம், நீர் - மூத்திரப்பை, பூமி - பாதங்கள் என்று கூறப்பட்டது. அதாவது அளவுபடாதபடி உள்ள பரமாத்மா, உபாஸகனுக்கு தோற்றுவதற்காக இவ்விதம் ஸ்வர்க்கம் தொடங்கி பூமி வரை உள்ளதாக அளவுபடுத்திக் கூறப்பட்டது என்று கருத்து.

பூர்வபக்ஷம் - புரமபுருஷனுக்குத் தலை போன்றவை உள்ளதாக அவனை ஏன் ஒரு புருஷருபியாகக் கூறவேண்டும்? (அடுத்த சூத்திரத்தில் விடை அளிக்கிறார்).

1-2-31 அநுஸ்மருதே: பாதரி:

பொருள் - உபாஸனை செய்வதற்கு ஏதாகவே புருஷரூபத்தில் பரமாத்மா கூறப்படுகிறான் என்று பாதரி முனிவர் எண்ணுகிறார்.

ஸித்தாந்தம் - உபாஸனை செய்யும் பொருட்டே இவ்விதம் தலை முதலான அவயங்களுடன் கூடியவனாகப் பரமாத்மா கூறப்படுகிறான் என்று பாதரி முனிவர் எண்ணுகிறார். சாந்தோக்ய உபநிஷத் (5-18-1) - யஸ்த்வேவமதம் ப்ராதேச மாத்ரம் அபி விமாநமாத்மாநம் வைச்வாநரம் உபாஸ்தே ஸ ஸர்வேஷு லோகேஷு ஸர்வேஷு பூதேஷு ஸர்வேஷ்வாத்ம ஸ்வந்நமத்தி - யார் ஒருவன் எங்கும் உள்ளதன் காரணமாக, அளவற்றவனாகிய வைச்வாநராத்மாவை ஓர் இடத்தில் மட்டுமே உள்ளதாக உபாஸிக்கிறானோ, அவன் ஸர்வலோகத்திலும் அனைத்து ஆத்மாக்களிலும் உள்ள அந்நத்தை உண்கிறான் (அதாவது அனைத்து லோகங்களிலும், அனைத்து பிறவிகளிலும் ஆனந்தம் அடைகிறான்) - என்பதன் மூலம் ப்ரஹ்மத்தை அடைவதற்கான உபாஸனமே கூறப்பட்டது. "ஏதம் ஏவம்" - மேலே கூறப்பட்ட இந்த ரூபம் கொண்ட அவன். "ஸ ஸர்வேஷு லோகேஷு ஸர்வேஷு பூதேஷு ஸர்வேஷ்வாத்ம" அனைத்து லோகங்களிலும் அனைத்து பூதங்களிலும், அனைத்து ஆத்மாக்களிலும் உண்கிறான் - ப்ரஹ்மம் இது போன்று அனைத்திலும் உள்ளதால், உபஸகன் எங்கும் பேரானந்தம் அடைகிறான். ஆனால் கர்ம வசப்பட்ட ஜீவாத்மாக்கள் தங்களுக்கு என்று விதிக்கப்பட்ட அன்னத்தை (கர்மங்கள், கர்மபலன்கள்) உண்கிறார்கள்; மோசஷத்தில் விருப்பம் கொண்ட உபாஸகன் அனுபவிக்கும் அன்னம் வேறானதாகும். அவன் மற்ற ஜீவாத்மாக்கள் அனுபவிக்கும் அன்னத்தைக் கைவிடவேண்டும்.

பூர்வபக்ஷம் - வைச்வாநரனே பரமாத்மமமா என்றால். உபாஸகனுடைய ஹ்ருதயம் போன்ற அவயவங்களை ஏன் பலிபீடம் போன்றவையாகக் கூறவேண்டும்?

ஆனால் அவை ஜாடராக்னியைக் குறிப்பது என்றால் சரியாகும். இதற்கு அடுத்த சூத்திரத்தைக் கூறுகிறார்.

தென்னரங்கள் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கள் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 227)

ப்ரபத்யே என்பதன் விளக்கம்

ப்ரபத்திக்கான அங்கங்களை சரண சப்தத்துடன் ப்ரபத்யே என்னும்

பதம் கூறுதல்

மூலம் - ப்ரபத்யே என்கிறவிடத்தில் கதிவாசியான தாது கத்யர்த்தங்கள் புத்த்யர்த்தங்க ளாகையாலே, இங்கு அபேக்ஷித புத்திவிசேஷத்தைச் சொல்லுகிறது. புத்தியாவது - இவ்விடத்தில் “ரக்ஷிப்யதீதி விச்வாஸ:” என்கிற அத்யவஸாயம். அங்கங்களில் ஸாரமான விச்வாஸத்தை முன்னிட்டுக் கொண்டு ஸபரிகரமான ஸாத்யோபாயம் இங்கே தோற்றுகிறது. எங்ஙனெயென்னில், இங்கு “ப்ர” என்கிற உபஸர்க்கம் விச்வாஸத்தினுடைய ப்ரகர்ஷ ரூபமான மஹத்தையைக் காட்டும். இவ்விச்வாஸ ப்ரகர்ஷம், ஸ்ரீமச்சப்தத்திலும் நாராயண சப்தத்திலும் உள்ள புருஷகார ஸபந்த குணாதிகளை அநுஸந்தித்தவாறே வரும். இத்தாலே தன் அபசார ப்ராசுர்யாதிகளடியாக வரும் சங்கைகளெல்லாம் கழியும்.

விளக்கம் - “கதி = செல்க, நகர்க” என்பதைக் கூறும் வினைச்சொற்கள் “அறிக” என்பதையும் உணர்த்துவதாகும்; ஆகவே “ப்ரபத்யே” என்பதில் உள்ள “பத்” என்னும் தாதுவானது “செல்க” என்னும் பொருளைத் தருவதால் அதுவே “அறிக, புத்தி” என்பதையும் உணர்த்துவதாகிறது. இங்கு கூறப்படும் ஞானம் என்னவென்றால், அஹிர்புத்நய ஸம்ஹிதை (37-29) - ரக்ஷிப்யதீதி விச்வாஸ: - பகவான் நம்மைக் காப்பான் என்னும் நம்பிக்கை - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள

உறுதியான ஞானம் ஆகும். ப்ரபத்தியின் அங்கங்களில் மஹாவிச்வாஸம் என்பதே மிகவும் முக்கியமானது என்பதால், இங்கு ஸாத்யோபாயமான ப்ரபத்தி என்பதே அதன் அங்கங்களுடன் கூறப்பட்டதாகிறது. எப்படி? “ப்ரபத்யே” என்பதில் உள்ள “ப்ர” என்பது பெருமையைக் கூறுவதாகும். அது எதன் பெருமையைக் காட்டுகிறது என்றால், மஹாவிச்வாஸத்தின் மிகுதியைக் காட்டுகிறது. இத்தகைய மஹாவிச்வாஸ மிகுதி என்பது எப்போது உண்டாகும் என்றால் – “ஸ்ரீ” என்னும் பதத்தால் கூறப்படும் பெரியபிராட்டியின் புருஷகாரத்தன்மை மற்றும் “நாராயண” என்னும் பதத்தால் கூறப்படும் ஸர்வேச்வரனுடன் நமக்கு உள்ள பந்தம் ஆகியவற்றை அறிந்தால் மட்டுமே ஆகும். இதனால், மிகுதியான அபசாரம் செய்வதன் காரணமாக மஹாவிச்வாஸத்தில் ஏற்படும் சந்தேகங்கள் விலகுகின்றன (அல்லது மஹாவிச்வாஸத்தின் மீது உள்ள சந்தேகம் என்னும் அபசாரம் விலகும்).

மூலம் – இவ்விச்வாஸ தாடர்யம் வேணுமென்னுமிடத்தை

ராசுஷஸாநாம் அவிஸ்ரம்பாத் ஆஞ்ஜநேயஸ்ய பந்தநே
யதா விகலிதா ஸத்ய: த்வமோகா அப்யஸ்த்ர பந்தநா
ததா பும்ஸாமவிஸ்ரம்பாத் ப்ரபத்தி: ப்ரச்யுதா பவேத்
தஸ்மாத் விஸ்ரம்ப யுக்தாநாம் முக்திம் தாஸ்யதி ஸாசிராத்

என்று சொல்லிற்று. இவ் வ்யவஸாயத்தினுடைய ப்ரபாவம், “வ்யவஸாயாத்ருதே ப்ரஹ்ம நாஸாதயதி தத்பரம்”, “நிஸ்ஸம்சயேஷு ஸர்வேஷு நித்யம் வஸதி வை ஹரி: | ஸஸம்சயாந் ஹேதுபலாந் நாத்யாவஸதி மாதவ:” இத்யாதிகளிலும் ஸுப்ரஸித்தம்.

விளக்கம் – இத்தகைய உறுதியான நம்பிக்கை வேண்டும் என்பதை, ஸந்தகுமார ஸம்ஹிதை - ராசுஷஸாநாம் அவிஸ்ரம்பாத் ஆஞ்ஜநேயஸ்ய பந்தநே யதா விகலிதா ஸத்ய: த்வமோகா அப்யஸ்த்ர பந்தநா ததா பும்ஸாமவிஸ்ரம்பாத் ப்ரபத்தி: ப்ரச்யுதா பவேத் தஸ்மாத் விஸ்ரம்ப யுக்தாநாம் முக்திம் தாஸ்யதி ஸாசிராத் – அனுமன் ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தால் கட்டுண்டான்; அப்போது அரக்கர்களுக்கு அந்த ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம் மீது உண்டான நம்பிக்கை தளர்வு காரணமாக அந்த

ப்ரஹ்மாஸ்தரம் நமுவியது; இது போன்றே ப்ரபத்தியின் மீது நம்பிக்கை குறைந்தால், ப்ரபத்தி பலனற்றதாகிறது. ஆகவே ப்ரபத்தில் நம்பிக்கை உள்ளவர்களுக்கே மோசஷம் கிட்டும் - என்றது. இத்தகைய உறுதியான நம்பிக்கையின் மேன்மையானது கீழே உள்ள வரிகள் மூலம் அறியலாம்:

- மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (334-47) - வ்யவஸாயாத்ருதே ப்ரஹ்ம நாஸாதயதி தத்பரம் - மனதில் உறுதி இல்லை என்றால், ப்ரஹ்மத்தை அடையமாட்டான்
- மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (359-71) - நிஸ்ஸம்சயேஷு ஸர்வேஷு நித்யம் வஸதி வை ஹரி: | ஸஸம்சயாந் ஹேதுபலாந் நாத்யாவஸதி மாதவ: - சந்தேகம் இல்லாத அனைவரிடமும் மாதவன் அவர்கள் அருகிலேயே உள்ளான். ஐயம் கொள்பவர்களை அவன் விட்டுச் செல்கிறான்

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 47)

112. இவன் நடுவே அடியானென்று ஓலைப்படா ப்ரமாணம் பக்ஷபாதி ஸாஷி வன்களவி லநுபவமாக இந்திர ஞாலங்கள் காட்டிக்கொள்ளக் காப்பாரற்று விதி சூழ்ந்தது.

அவதாரிகை - ஆனால் இவரை இப்படி நிர்ஹேதுகமாக விஷயீகரிக்க வேண்டுவானென் னென்னு மபேக்ஷையிலே அருளிச்செய்கிறார் மேல் “இவன் நடுவேயென்று” தொடங்கி.

விளக்கம் - ஆனால் ஸர்வேச்வரன் நம்மாழ்வாரை இப்படியாக எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி ஏற்றுக் கொள்வது ஏன் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, இப்படி ஒன்றை ஆரோபித்தாகிலும் விஷயீகரிக்குமிவன், “நடுவே வந்துய்யக் கொள்கின்ற நாதன்” என்கிறபடியே நாதனாகையாலே நிர்ஹேதுகமாக வந்து, “அடியானிவ னென்றெனக் காரருள் செய்யும்” என்று “த்வம் மே” என்கிறபடியே இவன் என்னடியானென்று பிடிக்க, “அஹம் மே” என்கிறபடியே அதுக்கு இவர் இசையாமல் “என்னை நீ உன்னடியானென்றது எத்தாலே” என்ன; “இதம் மூல ப்ரமாணாத்” என்கிறபடியே இவரை இசைவிக்மைக்காக, “பதிம் விச்வஸ்ய”, “ப்ரதாந ஷேத்ரஜ்ஞபதி:”, “க்ஷராத்மாநாவீசநே தேவ ஏக:” இத்யாதிகளாலே சேதநாசேதநங்க ளடையத் தனக்கு சேஷமென்னுமித்தை ப்ரதிபாதிக்கிற வேதத்தை ப்ரமாணமாகக் காட்ட,

அதுஎழுதா மறையாகையாலே அது ஓலைப்படா ப்ரமாணமென்று இவர் அத்தை அந்யதாகரித்துத் தம்முடைய அநாத்யநுபவத்தை ப்ரபலமாகக் கொண்டு நிற்கையாலே, ஆட்சியிலும் ப்ரபலமான தொடர்ச்சியை முன்னிட்டவளவில், அதுக்கும் ஸாஷி ஆரென்று கேட்டவாரே, “ஸுதீஸ் ஸ்யாத்” என்கிறபடியே தத்வதர்சிகளான ஜ்ஞாநிகளை ஸாஷியாகக் காட்ட, “தத்வ பக்ஷபாதீ ஸ:” என்கிறபடியே அவர்கள் உனக்குப் பக்ஷபாதிகளென்று அதுக்கும் இவர் கண்ணழிவு சொல்லுகையாலே,

விளக்கம் - (இவன்) - இப்படியாக ஏதேனும் ஒரு காரணத்தைத் தானாகவே கற்பித்துக் கொண்டாவது அங்கீகரிக்கும் ஸர்வேச்வரன். (நடுவே) - திருவாய்மொழி (1-7-5) - நடுவே வந்துய்யக் கொள்கின்ற நாதன் - என்பதற்கு ஏற்ப, நாதன் என்பதால் எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி, (அடியானென்று) - திருவாய்மொழி (9-4-10) - அடியானிவ னென்றெனக் காரருள் செய்யும் - என்பதற்கு ஏற்ப, த்வம் மே - நீ எனக்கு உரியவன் - என்று உரைத்தபடி ஸர்வேச்வரன் நம்மாழ்வாரை “இவர் எனக்கு அடியார்” என்று பிடிக்க முயல்கிறான். அப்போது இவர் அதற்கு ஒப்புக்கொள்ளாமல், அஹம் மே - நான் எனக்கே உரியவன் - என்பதற்கு ஏற்ப, “என்னை உனது அடியான் என்று நீ பிடிக்க முயல்வது எதனால்?”, என்கிறார். இதற்கு ஸர்வேச்வரன், இதம் மூல ப்ரமாணாத் - இதற்கு வேதமே மூலப்ரமாணம் ஆகும் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப இவரை ஒப்புக் கொள்ளச் செய்யும் விதமாக, புருஷஸூக்தம் - பதிம் விச்வஸ்ய - உலகின் நாதன் - என்றும், ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் - ப்ரதாந ஷேத்ரஜ்ஞபதி: - ப்ரக்ருதி மற்றும் உயிர்களின் நாதன் - என்றும், ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் - ஷ்ராத்மாநாவீசநே தேவ ஏக: - ஸர்வேச்வரன் மட்டுமே அனைத்து உயிர்களையும் நியமிக்கிறான் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, அனைத்து சேதநங்கள் மற்றும் அசேதநங்கள் தனக்கே வசப்பட்டவை என்பவை உணர்த்தும் வேதங்களை ப்ரமாணமாகக் கூறுகிறான். (ஓலைப்படா ப்ரமாணம்) - இதற்கு நம்மாழ்வார், “வேதங்கள் எழுதப்படாத மறைபொருள் என்பதால் அது ஓலைப்படா ப்ரமாணம்” என்று கூறி அதனைத் தள்ளி, எல்லையற்ற காலமாகத் தன்னைத் தொடர்ந்தபடி உள்ள கர்மம் போன்ற அனுபவங்களை மட்டுமே உறுதியாகப் பற்றியபடி நிற்பதால், தொடர்ந்து ஸர்வேச்வரன் தான் அனைத்தையும் நியமித்தபடி உள்ளதைக் கூறினான்.

(ஸாஷி) இதனைக் கேட்ட நம்மாழ்வார், “அதற்குச் சாட்சி ஏதேனும் உள்ளதோ?”, என்றார். இதற்கு ஸர்வேச்வரன் - ஸுதீஸ் ஸ்யாத் - என்பதற்கு ஏற்ப ஞானிகளைச் சாட்சியாகக் காண்பித்தான். (பக்ஷபாதி) - அப்போது நம்மாழ்வார் அவனிடம், தத்வ பக்ஷபாதீ ஸ: - அவன் உனக்கு மட்டுமே ஒரு தலையாகப் பேசுவான் - என்பதற்கு ஏற்ப ஞானிகள் அனைவரும் உனக்காக மட்டுமே பாரபட்சமாகப் பேசுபவர்கள் ஆவர்”, என்று உரைத்தார். தொடர்ந்து,

வ்யாக்யானம் - “வன்கள்வன்” என்று விஷயீகாராநந்தரம், அநாதிகாலம் நாம் “அஹம் மம” என்றிருந்து போந்தவநுபவம், ஆத்மாபஹாரமாகிற வலிய களவாலே வந்ததென்று இவரநுதபிக்கும்படி “இந்திர ஞாலங்கள் காட்டி யிவ்வேழுலகுங் கொண்ட” என்று இந்த்ரஜாலங்கள் போலே த்ருஷ்டி சித்தாபஹாரிகளான வடிவழகையும், சீலத்தையும் சேஷ்டித்தையும் காட்டி, வாய்மாளப் பண்ணி, ஆஸூர்ப்ரக்ருதியான மஹாபலி “என்னது” என்றிருந்த லோகத்தைத் தன்னதாக்கிக் கொண்டாப்போலே இவரையும், வடிவழகையும் சீலாதிகளையும் காட்டி வாய்மாளப் பண்ணி இவர் “என்னது” என்றிருந்த ஆத்மாவைத் தனதாக்கிக் கொள்ளும்படியாக,

விளக்கம் - (வன்களவில் அநுபவமாக) - திருவாய்மொழி (5-1-4) – வன்கள்வன் - என்பதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரனால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட பின்னர், எல்லையற்ற காலமாகத் தொடர்ந்தபடி வந்ததான “அஹம் மம – நான் எனக்கே உரியவன்” என்ற சிந்தனையானது, ஸர்வேச்வரனுக்கே சொந்தமான ஆத்மாவைத் தன்னுடையது என்று அபகரித்துக் கொண்ட பெரும் களவு காரணமாகவே வந்தது என்று உணர்ந்து இவர் வருந்தும்படியாக, (இந்திர ஞாலங்கள் காட்டி) - திருவாய்மொழி (9-5-5) – இந்திர ஞாலங்கள் காட்டி யிவ்வேழுலகுங் கொண்ட - என்பதற்கு ஏற்ப இந்த்ரஜாலங்கள் போன்று அனைவருடைய கண்கள் மற்றும் சித்தம் ஆகியவற்றைக் கவர்ந்து இழுக்கவல்ல தன்னுடைய வடிவழகு, சீலம், செய்கைகள் ஆகியவற்றைக் காண்பித்து வியக்கும்படிச் செய்து. (கொள்ள) - அசுரத்தன்மை கொண்ட மஹாபலியானவன், “என்னுடையது” என்று எண்ணியிருந்த அனைத்து லோகங்களையும் அவனிடமிருந்து அபகரித்துத் தன்னுடையதாக்கிக் கொண்டது போன்று வடிவழகு, சீலம் முதலானவற்றைக்

காண்பித்து மயங்கும்படியாகச் செய்து, நம்மாழ்வார் “என்னுடையது” என்று எண்ணியிருந்த ஆத்மாவை ஸர்வேச்வரன் தன்னுடையது என்று கொள்ளும்படியாக,

வ்யாக்யானம் – “விதிவாய்க்கின்று காப்பாரார்” என்று க்ருபா ஜநிகையான இவள் காக்கவோ? க்ருபா பரதந்த்ரனான நீ காக்கவோ? க்ருபா பாத்ரமான நான் காக்கவோ வென்னும்படி ஒருவரால் நிவாரிக்கவொண்ணாதபடி பெருகுவதாய், ஸ்வதந்த்ரனான தன்னாலும் தப்பவொண்ணாதபடியிருக்கையாலே விதி சப்த வாச்யையா யிருந்துள்ள க்ருபை, “எனைத்தோர் பிறப்பும் – எதிர்சூழல்புக்கு எனக்கே யருள்கள் செய்ய - அம்மான் த்ரிவிக்ரமனை – விதி சூழ்ந்தது” என்று அநேக ஜநம்ங்கள் நான் பிறந்த பிறவிக்கு எதிராகப் பிறந்து கொடுவந்து, எனக்கொருவனுக்குமே தன் ப்ரஸாதங்களைப் பண்ணும்படியாக ஸர்வேச்வரனாய் வைத்து, த்ரிவிக்ரமாபதாந முகத்தாலே எல்லார் தலையிலும் திருவடிகளை வைத்த ஸுசீலனை க்ருபை சூழ்ந்ததென்னும்படி இவரை அங்கீகரித்தல்லது நிற்கவொண்ணாதபடி வளைந்து கொண்டதென்கை. காட்டிக்கொள்ள வென்கிறவிடத்தில் “காட்டி” என்கிறவிது “ப்ரமாணம் காட்டி, ஸாஷி காட்டி, இந்திரஞாலங்கள் காட்டி” என்று ஸர்வத்ராந்விதமாய்க் கிடக்கிறது.

விளக்கம் - (காப்பார் அற்று) திருவாய்மொழி (5-1-1) – விதிவாய்க்கின்று காப்பாரார் - என்று க்ருபைக்கு இலக்காக உள்ள இவளால் அது கிட்டாமல் தன்னைக் காத்துக் கொள்ள இயலுமா? உன்னுடைய க்ருபைக்கு வசப்பட்டவனாகிய நீயே அது கிட்டாமல் தடுக்க இயலுமா? உனது க்ருபைக்கு இலக்காக உள்ள நான் அது கிட்டாமல் தடுக்க இயலுமா - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப யாராலும் தடுத்து நிறுத்து இயலாதபடி பெருகுவதாய். (விதி சூழ்ந்தது) - “விதி” என்ற பதம் மூலம் அவனுடைய க்ருபை கூறப்படுகிறது; யாருக்கும் கட்டுப்படாத சுதந்திரம் கொண்ட அவளால் கூட தப்ப இயலாதபடி உள்ளதால் “விதி” என்ற பதம் மூலம் அவனுடைய க்ருபை கூறப்பட்டது. இப்படியாக உள்ள அவனுடைய க்ருபையானது, திருவாய்மொழி (2-7-6) – “எனைத்தோர் பிறப்பும் – எதிர்சூழல்புக்கு எனக்கே யருள்கள் செய்ய - அம்மான் த்ரிவிக்ரமனை – விதி சூழ்ந்தது” – என்பதற்கு ஏற்ப நான் பிறந்த பல பிறவிகளிலும் எனக்கு முன்பாகவே

தான் வந்து தோன்றி, என் ஒருவனுக்கு மட்டுமே தனது க்ருபையைச் செய்யும்படியாக ஸர்வேச்வரனாக நின்று, த்ரிவிக்ரம அவதாரம் மூலம் அனைவருடைய தலைகளிலும் தனது திருவடிகளை வைத்தவனாகிய பெரியவர் சிறியவர் என்ற வேறுபாடு ஆராயாமல் அனைவரிடமும் ஒரே போன்று பழகும் தன்மை உள்ள அவனை அவனுடைய க்ருபை சூழ்ந்து கொண்டது; அதாவது இவரை ஏற்றுக்கொண்டால் அல்லாமல் அவன் இருத்தல் இயலாது என்பதாக வளைத்துக் கொண்டது என்று கருத்து. சூர்ணையில் உள்ள “காட்டி” என்ற சொல்லை “ப்ரமாணம் காட்டி, ஸாஷி காட்டி, இந்திரஞாலங்கள் காட்டி” என்று அனைத்து இடங்களிலும் சேர்த்துப் படிக்கவேண்டும்.

113. வரவாறில்லை வெறிதே என்றறுதியிட்டபின் வாழ்முதலென்கிற ஸுக்ருத மொழியக் கற்பிக்கலாவதில்லை.

அவதாரிகை - எல்லாம் செய்தாலும், ஏவம்பூத க்ருபைதான் அநாதிகாலம் இவ்வாத்ம விஷயமாகப் பெருகாமல் இன்று பெருகுமளவில் இதுக்கு உடலாகக் கற்பிக்கலாவதொரு ஸுக்ருதமில்லையோ வென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (வரவாறென்று தொடங்கி).

விளக்கம் - அனைத்தும் செய்தபோதிலும், இவனுடைய க்ருபை என்பது இத்தனை காலம் நம்மாழ்வாருடைய விஷயத்தில் பெருகாமல், இந்தப் பிறவியில் இந்த அளவிற்குப் பெருகி நிற்பதற்கு ஏதேனும் ஒரு காரணம் இருத்தல் வேண்டும்; ஆக அந்தக் காரணமாக அமையும் பொருட்டு ஒரு நல்வினையாவது உண்டு அல்லவோ என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “வரவாறொன்றில்லையால் வாழ்வினிதால்” என்று இது வந்த வழி இன்னதென்று இதுக்குச் சொல்லலாவதொரு ஹேதுவில்லை, பேறும் மிகவும் இனிதாயிரா நிற்குமென்றும், “வெறிதேயருள் செய்வர் செய்வார்கட்கு” என்று - தாம் செய்ய நினைத்தவர்களுக்கு நிர்ஹேதுகமாக க்ருபை பண்ணுவரென்றும், இப்படி விஷயீகாரம் நிர்ஹேதுகமென்று தாமே அறுதியிட்ட பின்பு, “தனியென் வாழ்முதலே” என்று ஸம்ஸாரத்திலொரு துணையின்றிக்கே

யிருக்கிற வென்னுடைய அநுபவத்துக்கு ப்ரதம ஸுக்ருதமானவனே என்று தம்முடைய பேற்றுக்கு மூலஸுக்ருதமாக இவரருளிச் செய்த அவன் தன்னையொழிய வேறு கற்பிக்கலாவதொரு ஸுக்ருதமில்லை யென்கை.

விளக்கம் - (வரவாறு இல்லை என்று) - பெரியதிருவந்தாதி (56) - வரவாறொன்றில்லையால் வாழ்வினிதால் - என்று இத்தகைய க்ருபை வந்ததற்கான வழி இன்னது ஆகும் என்று இதற்குக் கூறும்படியான காரணம் ஏதும் இல்லை. கிட்டிய பேறு மிகவும் இனிதாக இருந்தது என்றும், (வெறிதே) - திருவாய்மொழி (8-7-8) - வெறிதேயருள் செய்வர் செய்வார்கட்கு - என்று, தான் யாருக்கு க்ருபை செய்யவேண்டும் என்று எண்ணுகிறானோ அவர்களுக்கு எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி க்ருபை செய்வான் என்றும், (அறுதியிட்ட பின்) - இப்படியாக அவன் நம்மாழ்வாராகிய தன்னை ஏற்றுக் கொண்டதற்கு எந்தவிதமான காரணமும் இல்லை என்று தானே உறுதியாக உரைத்த பின்னர். (வாழ்முதல் என்கிற ஸுக்ருதம் ஒழிய) - திருவாய்மொழி (2-3-5) - தனியென் வாழ்முதலே - என்பதற்கு ஏற்ப “இந்த ஸம்ஸாரத்தில் எந்த ஒரு துணையும் இல்லாமல் உள்ள என்னுடைய அநுபவத்துக்கு மூலமாக உள்ள புண்ணியமானவனே” என்று தனது பேற்றுக்கு மூல புண்ணியமாக நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த அவன் அல்லாமல் வேறு எதனையும் கற்பிக்க இயலாது; ஆகவே வேறு எந்த நல்வினையும் இல்லை என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - அன்றிக்கே, “யாத்ருச்சிகாதிகளுண்டாகில் தோன்றும்” என்று அஜ்ஞாத ஸுக்ருதமும் இவர்க்கு இல்லை யென்றவாறே இப்படி நேராகக் கழிக்க வேணுமோ? அநாதிகாலம் அங்கீகரியாதவன் இன்று செய்கையாலும், அல்லாத வாத்தமாக்க ளெல்லாம் கிடக்க இவரை இப்படி விஷயீகரிக்கையாலும், இதுக்குடலானது ஏதேனுமொரு ஸுக்ருதம் இவர்க்குண்டாகக் கூடுமென்று கார்யத்தையிட்டு அநுமித்தாகிலும் கல்பிக்கலாவ தொன்றில்லையோவென்ன; அப்படி கல்பிக்கலாவதில்லை யென்னு மிடத்தை விஸ்தரேண ப்ரதிபாதிக்கிறாரென்று ஸங்கதியாக்கி “செய்த நன்றி தேடிக் காணாதே” என்று தொடங்கி, “வெறிதே யென்றறுதியிட்டபின்” என்னுமளவும் ஏகவாக்யமாகக் கொண்டு இவ்வாழ்வார் கருத்தைச் சொல்லிக் கொண்டு செல்லுகிறதாய்,

விளக்கம் - அல்லது வேறுவிதமாகவும் பொருள் கூறலாம். சூர்ணை (107) - யாத்ருச்சிகாதிகளுண்டாகில் தோன்றும் - என்று இவர் அறியாதபடி இவரிடம் உள்ள புண்ணியம் என்று இவரிடம் ஏதும் இல்லை என்று கூறிய பின்னர் இவ்விதம் நேரடியாக “இவரிடம் நல்வினை என்று ஏதும் க்ருபைக்குக் காரணம் கூறும்படி இல்லை” என்று விலக்க இயலுமா? அதாவது, எல்லையற்ற காலமாக இவரை ஏற்றுக்கொண்டு க்ருபை செய்யாதவன் இன்று இவரை ஏற்றதாலும், மற்ற பல ஆத்மாக்கள் உள்ளபோது இவரை மட்டும் இவ்விதம் ஏற்பதாலும், இவ்விதம் இவரை ஏற்பதற்குக் காரணமான நல்வினை ஏதேனும் ஒன்றாவது இவரிடம் இருத்தல் வேண்டும் என்று அவன் எண்ணிக் கொண்டாவது அவை இவரிடம் உள்ளதாகக் கற்பிக்கலாம் அல்லவோ எனலாம். இவ்விதம் கற்பிப்பதற்குக் கூட இவரிடம் இடம் இல்லை என்பதை இந்தச் சூர்ணையில் விரிவாக அருளிச்செய்கிறார் என்றும் உரைக்கலாம். இவ்விதம் பொருள் கொண்டு விளக்கம் அளித்தால், சூர்ணை (108) - செய்த நன்றி தேடிக் காணாதே - என்பது முதல், இந்தச் சூர்ணையில் உள்ள “வெறிதே என்று அறுதியிட்ட பின்” என்பது முடிய உள்ள அனைத்தையும் ஒரே வரியாகக் கொண்டு, இவை நம்மாழ்வருடைய திருவுள்ளத்தை வெளிப்படுத்துவதாகக் கொள்ளவேண்டும் (இதனை அடுத்து கூறுகிறார்).

வ்யாக்யானம் - “எந்நன்றி செய்தேனா” என்று பகவதங்கீகாரத்துக்குடலாகத் தாம் செய்த ஸுக்ருதமுண்டோவென்று தேடிக்காணாதே அங்கீகாரத்துக்குடலான தில்லையாகில் அத்வேஷாபி முக்கயங்களுக்குத் தக்கதுதானுண்டோ வென்னில், அவையும் அவனாலே வந்தது, ஸத்கர்மத்தாலே வந்ததல்ல. “எண்ணிலும் வரும்” என்ற பரிகணனை தானுண்டோ வென்னில், அதுக்கு “எண்டானுமில்லை”, “வைத்தேன் மதியால்”, “யானு மென்னெஞ்சு மிசைந் தொழிந்தோம்” என்கிற அநுமதீச்சைகள் தானுண்டோவென்னில், அவையும் அவனுண்டாக்கினது; “மாதவனென்றதே கொண்டு”, “திருமாலிருஞ்சோலை மலை யென்றேனென்ன” இத்யாதிகளால் ஈச்வரன் வலியவேறிடுகிறவை - வ்யாவ்ருத்த யுக்த்யாதிகள். இவன் நடுவே வந்து அடியானென்று பிடித்து ப்ரமாண ஸாக்ஷிகள் காட்டி, அவை கார்யகரமாகாதவளவில் வடிவழகைக் காட்டி இப்படி இவ்வஸ்துவை ஸ்வாதீனமாக்கிக் கொள்ளும்படி இவனை நிவாரகரற்ற க்ருபை சூழ்ந்தது.

இவ்விஷயீகாரத்துக்கு “வரவாறொன்றில்லை”, “வெறிதேயருள் செய்தவித்தனை” - என்று இவர்தாமே அறுதியிட்டபின்பு, “தனியேன் வாழுதலே” என்று தம்பேற்றுக்கு மூல ஸுக்ருதமாக இவரருளிச் செய்த ஈச்வரன் தன்னை யொழிய இவர்க்கு வேறு கல்பிக்கலாவதொரு ஸுக்ருதமில்லை யென்று இங்ஙனே யோஜிக்கவுமாம்; இந்த யோஜனை இதன் பட்டோலையான க்ரந்தத்தில் இவரருளிச் செய்த மர்யாதைக்குச் சேரும்.

விளக்கம் - எந்நன்றி செய்தேனா - என்பதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரன் நம்மாழ்வாராகிய தன்னை ஏற்றுக் கொண்டதற்குத் தன்னிடம், தான் செய்த நற்செயல் ஏதேனும் உள்ளதோ என்று தேடினார்; ஆனால் ஏதும் கிடைக்கவில்லை. சரி, அவன் ஏற்பதற்கான காரணம் தன்னிடம் இல்லை என்றாலும், அவனை வெறுக்காமலும் அவனை ஏற்றலும் என்பதான அத்வேஷ ஆபிமுக்க்யம் தன்னிடம் உள்ளதா என்று ஆராய்ந்தார்; பின்னர் அவை தம்மிடம் இருந்தாலும், அவையும் அவன் அளித்தே வந்தன அல்லாமல், தன்னுடைய நற்செயல்களால் வந்தவை அல்ல என்று தெளிந்தார். “எண்ணிலும் வரும்” என்பதற்கு ஏற்ப அவனை எண்ணியபடி இருத்தல் என்பது உண்டோ என்றால், “எண் தானும் இல்லை” என்றார். தொடர்ந்து, “வைத்தேன் மதியால்”, “யானும் என் நெஞ்சம் இசைந்தொழிந்தோம்” என்று கூறும்படியான அநுமதி மற்றும் இச்சை ஆகியவையேனும் உள்ளதா என்றால், அவையும் அவன் உண்டாக்கியவையே ஆகும் என்றார்; “மாதவன் என்றதே கொண்டு”, “திருமாலிருஞ்சோலை மலை என்றேன் என்ன” என்ற சொற்களைக் கொண்டு, ஸர்வேச்வரன் அந்தச் சொற்களை வேறுவிதமாகத் தனது திருவுள்ளத்தில் நிறுத்தியதால் இவை ஏற்பட்டன என்றார். மேலும் இவன் வந்து “இவர் தனக்கே உரியவர்” என்பதற்கான சான்றுகளையும் காண்பித்தான். அந்த முயற்சியும் பயனற்றுப் போகவே, தனது வடிவழகைக் காண்பித்தான். இப்படியாக இவருடைய ஆத்மாவைத் தன்னுடையது என்று ஆக்கிக்கொள்ளும்படியாக, ஸர்வேச்வரனுடைய க்ருபையானது அவனை அவ்விதம் செய்யும்படி நிர்ப்பந்தம் செய்து சுற்றி வளைத்துக் கொண்டது. இவ்விதம் அவன் தன்னை ஏற்றுக்கொண்டதற்கு “வரவாறொன்றில்லை”, “வெறிதேயருள் செய்தவித்தனை” என்று இவர் உறுதியாக உரைத்த பின்னர், “தனியேன் வாழுதலே” என்று தனது பேற்றுக்கு மூல புண்ணியமாக ஸர்வேச்வரனே உள்ளான்

என்று இவர் அருளிச்செய்த ஸர்வேச்வரன் அல்லாமல், கற்பிப்பதற்கு வேறு எந்த ஒரு புண்ணியமும் இவரிடம் இல்லை என்று பொருள் கொள்ளலாம்.

வ்யாக்யானம் - ஆக இதுக்குக்கீழ் இவர் ப்ரபாவத்தையும், அதுக்கடி பகவந்நிர்ஹேதுக கடாஷுமென்னுமத்தையும், அத்தால், இவர்க்குண்டான பக்தியின் வ்யாவ்ருத்தியையும், அதுதான் கர்ம ஜ்ஞாந ஸாத்யை யல்லாமையையும், இவரை ஈச்வரனங்கீகரித்ததுக்கு கேவல க்ருபையொழிய ஹேத்வந்தர மில்லாமையையும் சொல்லிற்றாய்த்து.

விளக்கம் - ஆக இதுவரை நம்மாழ்வாருடைய ப்ரபாவம், அதற்குக் காரணம் ஸர்வேச்வரன் எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி வெளிப்படுத்தும் க்ருபை, அதனால் இவருக்கு ஏற்பட்ட பக்தியின் வேறுபாடு, அத்தகைய நிலையானது கர்மத்தாலோ அல்லது ஞானத்தாலோ வந்தது அல்ல, இதுவரை ஸர்வேச்வரன் ஏற்றுக்கொண்டதற்குக் காரணம் அவனுடைய க்ருபை அல்லாமல் வேறு எந்தக் காரணமும் அல்ல என்று பலதையும் அருளிச்செய்தார்.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 192)

3-3-6 வேங்கடங்கள் மெய்ம் மேல்வினை முற்றவுந்

தாங்கள் தங்கட்கு நல்லனவே செய்வார்

வேங்கடத்துறை வார்க்கு நமவென்னல்

ஆங்கடமையது சுமந்தார்கட்கே

பொருள் - திருவேங்கடமலையில் எப்போதும் அனைவரும் வந்து அண்டுப்படியாக வாஸம் செய்யும் திருவேங்கடமுடையானுக்கு மட்டுமே வசப்படுப்படியாக, “நமக்கு என்று சுதந்திரம் குறித்த எண்ணம் ஏதும் கூடாது, அவனுக்கு மட்டுமே வசப்பட்டவர்கள் நாம் என்பதை மறைமுகமாக உணர்த்துதல், மிகவும் சுலபமானது, ஆத்ம ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றது” போன்றவற்றை உணர்த்தவல்ல “நம:” என்று உச்சரிப்பதான கடமையைத் தங்கள் தலையில் ஏற்பவர்களுக்கு - அனுபவித்து மட்டுமே கழியக்கூடியதான முன்பு செய்யப்பட்ட பாபங்கள், இப்போது இந்தப் பூமியில் வசிப்பதால் ஏற்படக்கூடிய பாபங்கள் ஆகிய அனைத்தும் “தீயினில் தூசாகும்” என்பது போன்று வெந்து அழியும். இது எந்தவிதமான தோஷமும் அற்றதான வேதாந்தங்களில் கூறப்படுவதால், ஸத்யமே ஆகும். இப்படியாகத் தங்களுக்கு விருப்பம் அல்லாதவை அனைத்தும் அவையாகவே அழிவதால், அவனுடைய அடியார்கள் தங்களுடைய ஆத்மஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றபடி, இனிமையை உண்டாக்கவல்ல பகவத் ஸ்வரூப அனுபவத்தில் மட்டுமே ஈடுபட்டபடி இருப்பார்கள்.

அவதாரிகை - கீழ் திருமந்த்ரார்த்தத்தை அருளிச்செய்தார்; அதிலே அருளிச்செய்யாததோர் அர்த்தமுண்டிறே நமச்சப்தார்த்தம்; அதை அருளிச்செய்கிறார். அவன் ரஷ்ய வர்க்கத்திலே பெற்றவளவால் பர்யாப்தனன்றிக்கே யிருந்தாலும், நாம் அபிநிவிஷ்டரானாலும், சரீரஸம்பந்த நிபந்தநமாக அநாதிகாலம் நாம் பண்ணி வைத்த பகவத் ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தக கர்மங்கள் செய்வதென்? என்ன; நாம் இதிலே துணியவே, அவையெல்லாம் தன்னடையே நசிக்கும் என்கிறார்.

விளக்கம் - “ஒழிவில் காலம் எல்லாம்” என்ற திருவாய்மொழியில் திருமந்த்ரத்தின் பொருளை அருளிச்செய்தார். ஆனால் அங்கு “நம:” என்ற பதத்தைக் கூறவில்லை. ஆகவே அதனை இந்தப் பாசுரத்தில் அருளிச்செய்கிறார். இந்தப் பாசுரத்தில் உள்ள “மெய்மேல் வினைமுற்றவும்” என்ற இடத்திற்கு ஸ்வாமி ஆளவந்தாரும் எம்பெருமானாரும் வெவ்வேறு விதமாகப் பொருள் உரைத்தனர் [அவை அந்த இடத்தில் கூறப்படும்]. இங்கு ஆளவந்தாரின் பொருளை அடியொட்டி அவதாரிகை இடுகிறார். அனைவரையும் காப்பாற்றும் ஸர்வேச்வரன், தன்னால் பாதுகாக்கப்படும் பொருள்களின் (சேதந அசேதநங்கள்) அளவைக் கொண்டு மனநிறைவு அடைவதில்லை; நாம் அனைவரும் அவனை அடைவதில் ஆசையாகவே உள்ளோம்; இப்படி இருவருமே உள்ளபோதிலும் சரீரஸம்பந்தம் காரணமாக எல்லையற்ற காலங்களாக நாம் செய்து வைத்துள்ளதும், பகவானை அடைவதற்குத் தடையாக உள்ளதும் ஆகிய கர்மங்களை என்ன செய்வது? இதற்கு விடை அளிக்கிறார். நாம் திருவேங்கடமுடையானுக்குக் கைங்கர்யம் செய்ய இறங்கும்போது, அந்தக் கர்மங்கள் அனைத்தும் தாமாகவே அழியும் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (வேங்கடங்கள்) கடமென்று கடன் என்றபடி. கடங்களென்றது கடன்கள் என்றபடி. அவையாவன “த்ரிபிர் ருணவா ஜாயதே” என்கிறபடியே மூன்று ருணத்தோடே கூடவாயிற்று இவன் வந்து பிறப்பது; “ப்ரஹ்மசர்யேண ருஷிப்ய: யஜ்ஞேந தேவேப்ய: ப்ரஜயா பித்ருப்ய:” என்கிறபடியே, ப்ரஹ்மசர்யத்தாலும், யாகத்தாலும், ப்ரஜோத்தபத்தியாலும் ருஷிகளுக்கும், தேவர்களுக்கும், பித்ருக்களுக்கும் தனிசு இறுக்கக் கடவன். “ருணாநி த்ரீண்யபாக்ருத்ய” என்னா நின்றதிறே.

விளக்கம் - (வேங்கடங்கள்) “கடம்” என்பது “கடன்” என்பதே ஆகும். நன்னூல் (121) - மனக்கள் உழற வரும் - என்பதற்கு ஏற்ப மகரம் மற்றும் னகரம் சில இடங்களில் மாறி வருவதுண்டு; இதனால் “கடன்” என்றது “கடம்” என்று வந்தது. “கடங்கள்” என்றால் “கடன்கள்” என்று கொள்க. எந்த ஒரு மனிதனுக்கும் மூன்று கடன்கள் உள்ளன; அதாவது மூன்று கடன்களும் கூடியே பிறக்கிறான். இதனை யஜுஷி ஆறாவது காண்டம் மூன்றாவது ப்ரசநம் - த்ரிபிர் ருணவா ஜாயதே - மூன்று கடன்களுடன் பிறக்கிறான் - என்றது காண்க. இவை என்ன? யஜுஷி (6) - ப்ரஹ்மசர்யேண ருஷிப்ய: யஜ்ஞேந தேவேப்ய: ப்ரஜயா பித்ருப்ய: - ப்ரஹ்மசர்யம் மூலம் முனிவர்களின் கடனையும், யாகத்தால் தேவர்கள் கடனையும், புத்திரனைப் பெறுவதால் பித்ருக்கள் கடனையும் தீர்ப்பானாக - என்பதற்கு ஏற்றபடி ப்ரஹ்மசர்யம், யாகம், பிள்ளைப்பேறு ஆகியவற்றால் ருஷிகள், தேவர்கள், பித்ருக்கள் ஆகியவர்களுடைய கடன்களை முறையே தீர்ப்பான். ஆனால் இந்தக் கடன்களைத் தீர்த்தே ஆகவேண்டுமோ என்று கேட்கலாம். இதற்கு மநு ஸ்ம்ருதி விடை அளிக்கிறது. மநு ஸ்ம்ருதி (6-35) - ருணாநி த்ரீண்யபாக்ருத்ய மநோ மோசுஷே நிவேசயேத் அநபாக்ருத்ய மோசுஷம் து ஸேவமாதோ வ்ரஜத்யத்: - மூன்று கடன்களையும் தீர்த்த பின்னர் மனத்தை மோசுஷத்தின் ஊன்றும்படிச் செய்யவேண்டும்; கடன்களைத் தீர்க்காமல் மோசுஷத்தில் விருப்பம் கொண்டால், அதோகதி அடைவான் - என்றது காண்க.

வ்யாக்யானம் - (மெய்ம்மேல்வினை முற்றவும்) ப்ரக்ருதி ஸம்பந்த நிபந்தநமாக வரக்கடவ பாபங்களைச் சொல்லுகிறது. ஆக, “கடன்கள் மெய்ம்மேல்வினை முற்றவும், வேம் - நசிக்கும்” என்று இங்ஙனே ஆளவந்தார் அருளிச்செய்யும்படி.

விளக்கம் - (மெய்ம்மேல்வினை முற்றவும்) - மெய் என்றால் சரீரம். இந்த ப்ரக்ருதியில் சரீரத் தொடர்பு காரணமாக ஏற்படக்கூடிய பாபங்களைக் கூறுகிறார் [இவையாவன - செய்யக்கூடாதவையாக உள்ள பகவத் அபசாரம், பாகவத அபசாரம், அஸஹ்ய அபசாரம் ஆகியவற்றைக் குறிக்கும் என்று அரும்பத உரையில் உள்ளது]. ஆகவே, “வேங்கடத்துறைவார்க்கு நம:” என்னும்போது, மூன்று வகையான அபசாரங்களும், சரீரத் தொடர்பு காரணமாக ஏற்படும் பாபங்களும் அழியும் என்று கருத்து. இது ஸ்வாமி ஆளவந்தாரின் கருத்தாகும்.

அவரது கருத்தின்படி “கடங்கள்” என்பது கடன்கள், “மெய்மேல்வினை முற்றவும்” என்பது பூர்வ உத்தராகங்கள் ஆகும். ஸர்வேவரனைப் பற்றுவதற்கு முன்பாக, அறிந்துகொண்டே செய்யும் பாபங்கள் பூர்வாகங்கள் எனப்படும்; ஸர்வேச்வரனைப் பற்றிய பின்னர், ப்ரக்ருதியின் தொடர்பு உள்ளதால், தான் அறியாமலேயே வந்து சேரும் பாபங்கள், உத்தராகங்கள் எனப்படும்.

வ்யாக்யானம் - இத்தை எம்பெருமானார் கேட்டருளி, “இதுக்கு வேதாந்தத்தில் சொல்லுகிற கட்டளையிலே பொருளாக வமையாதோ?” என்று இங்ஙனே அருளிச்செய்வார். அதாவது, “உத்தர பூர்வாகயோரச்லேஷ விநாஸௌ” என்றும், “ஏவம் ஹாஸ்ய ஸர்வே பாப்மாந: ப்ரதூயந்தே” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, “வேம்” என்கையாலே - பூர்வாகத்துக்கு விநாசமும், உத்தராகத்துக்கு அச்லேஷமுமாகச் சொல்லுதல்; அன்றிக்கே, இவ்விநாசந்தான் - மற்றையதுக்கும் உபலக்ஷணமாய், ச்லேஷியாமையைச் சொல்லிற்றாகவுமாம்.

விளக்கம் - இங்கு எம்பெருமானார் வேறுவிதமாகப் பொருள் கூறினார். எம்பெருமானார் இருவிதமாகப் பொருள் கொண்டார். எம்பெருமானார் இந்தத் திருவாய்மொழியின் விளக்கத்தைக் கேட்டருளி, “இதற்கு வேதாந்தத்தில் உள்ளபடி பொருள் கொண்டால் பொருத்தமாக இருக்கும் அல்லவோ?” என்று உரைத்தார். இவ்விதம் கொண்டால், “கடங்கள்” என்பது கடன் போன்று அவசியமாக அனுபவிக்கவேண்டிய கர்மங்கள், “மேல்வினை முற்றவும்” என்பது உத்தராகங்கள் ஆகும். ப்ரஹ்மஸூத்ரத்தில் (4-1-13) - உத்தர பூர்வாகயோரச்லேஷ விநாஸௌ - ப்ரஹ்மவித்யை அடைந்தவுடன் இனி வரப்போகும் பாபங்களின் ஒட்டாமை மற்றும் முன்பு செய்த பாபங்களின் அழிவு ஏற்படும் - என்றும், சாந்தோக்ய உபநிஷத் (5-14-3) - தத்யதா இஷீகதூலம் அக்நௌ ப்ரோதம் ப்ரதூயேத ஏவம் ஹாஸ்ய ஸர்வே பாப்மாந ப்ரதூயந்தே - ஈர்க்கு என்பதான (துடைப்பத்தில் உள்ள) புல்லின் நுனியில் காணப்படும் பஞ்சு போன்ற பகுதியானது தீயில் இட்டால் எவ்விதம் அழியுமோ அது போன்று உபாஸகனின் பாபங்கள் அழிகின்றன - என்றும் கூறுவது காண்க. ஆகவே “வேம்” என்ற பதம் மூலம் பூர்வாகத்துக்கு [இதுவரை செய்த பாபங்கள்] அழிவு மற்றும் உத்தராகத்துக்கு [இனி வரக்கூடிய பாபங்கள்] ஒட்டுதல் இல்லாமை கூறப்பட்டது. அல்லது பூர்வாகத்துக்கு

உரைக்கப்பட்ட அழிவு என்பதை உத்தராகத்துக்கும் சேர்த்துக்கொண்டு, இரண்டுமே ஸம்பந்தம் இன்றிப் போவதைக் கூறியதாகவும் கொள்ளலாம்.

வ்யாக்யானம் - பூர்வாகமாவது - ஜ்ஞாநம் பிறப்பதற்கு முன்பு புத்தியூர்வகமாகப் பண்ணிப்போரும் ப்ராதிகூல்யம். உத்தராகமாகிறது - ஜ்ஞாநம் பிறந்த பின்பு, ப்ராமாதிகமாகப் பண்ணும் ப்ராதிகூல்யம். பின்பும் விரோதியான தேஹ ஸம்பந்தம் அநுவர்த்திக்கையாலே, பாபங்களிலே ப்ரவர்த்தியா நிற்கும்; அநந்தரம், ஜ்ஞாநம் பிறவா, கடுக மீண்டும் முன்பு செய்ததுக்கு “நாம் என் செய்தோமானோம்!” என்று அநுதபித்துப்படும். கடங்கள் - மேல்வினை முற்றவும் - வேம்; இது மெய் - இது ஸத்யம். “ஏவம் ஹாஸ்ய ஸர்வே பாப்மாந: ப்ரதூயந்தே” என்றதிறே. ப்ரத்யக்ஷாதிகள் ப்ரமத்துக்கு மூலமாய், ப்ரம நிவர்த்தகமுமாயிருக்கும்; அங்ஙனன்றியே, “யதா பூதவாதி ஹி சாஸ்த்ரம்” என்கிறபடியே, சாஸ்த்ரஞ் சொல்லிற்று என்றால் அவ்வர்த்தம் மெய்யாயிருக்குமிறே.

விளக்கம் - பூர்வாகம் என்றால் ஞானம் ஏற்படுவதற்கு முன்பு, புத்தி அறிந்து செய்யப்பட்டதான, பகவானுக்கு விருப்பம் இல்லாத செய்கைகள் ஆகும். உத்தராகம் என்றால், ஞானம் பிறந்த பின்னர் அஜாக்கிரதையால் செய்யப்பட்ட பாபங்கள் ஆகும். ஆனால் ப்ரபந்நன் ஒருவனுக்கு, உத்தராகம் என்னும் நிலை ஏற்படுமோ என்று கேட்கலாம். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். ஞானம் ஏற்பட்ட பின்னரும் சரீரத்துடனான ஸம்பந்தம் நீடித்தபடி உள்ளதால் பாபங்களில் ஈடுபடக்கூடும். ஆனால் மீண்டும் ஞானம் பிறந்து, விரைவாகத் தனது மனதில், “நாம் என்ன செயல் செய்தோம்?” என்று தன்னைத்தானே நொந்து கொண்டு வருந்துவான். எம்பெருமானாருடைய கருத்தின்படி, “கடங்கள் - மேல்வினை முற்றவும் - வேம், இது மெய் - இது ஸத்தியம்” என்பது ஆகும். இதனை ஸத்யம் என்று எவ்விதம் கூறினார் என்றால், சாந்தோக்ய உபநிஷத் (5-14-3) - ஏவம் ஹாஸ்ய ஸர்வே பாப்மாந: ப்ரதூயந்தே - என்பதால் ஆகும்; அதாவது வேதம் உரைத்தால் ஸத்யமாகத்தானே இருக்கும் என்று கருத்து. ஆனால் மீண்டும் ஒரு கேள்வி எழலாம்; உபநிஷத் கூறினால் உண்மையாகத்தான் இருத்தல் வேண்டுமோ எனலாம். இதற்குச் சமாதானம் கூறுகிறார். ப்ரத்யக்ஷம் [புலன்களால் நேரடியாக உணர்தல்] போன்ற ப்ரமாணங்கள் [சாட்சிகள்] சந்தேகம் எழுவதற்குக் காரணமாக

முதலில் இருந்து, பின்பு அவையே அந்தச் சந்தேகங்களை நீக்கவும் காரணமாகின்றன. ஆனால் த்ரமிட பாஷ்யத்தில் - யதா பூதவாதி ஹி சாஸ்த்ரம் - உண்மையை உள்ளது உள்ளபடி கூறுவது சாஸ்த்ரம் ஆகும் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப சாஸ்த்ரம் உரைப்பது உண்மையாக மட்டுமே அல்லவோ இருக்கும்?

வ்யாக்யானம் - முதல் பாட்டிலே சொல்லவேண்டும் ஓர் அர்த்தம் சொல்லாதே போந்ததிறே. அவ்வம்சம் இங்கே சொல்லுகிறார். கடலுக்குத் தொடுத்த அம்பை அவன் நாலடி வரநின்றவாறே, அநந்தரத்தே “உன் விரோதிகளைச் செல்லாய்” என்றானிறே. இவ்விடத்திலே பட்டர் ஒரு இதிஹாஸம் அருளிச்செய்வர். “பண்டு, தலையில் மயிரின்றிக்கே யிருப்பான் ஒருவன் நெற்பரிமாறா நின்றானாய், அங்கே ஒருவன் சென்று “மயிரைப் பேணாதே நீர் தனியே நின்று பரிமாறா நின்றீர்” என்ன, “என்தான் நடந்ததீ!” என்ன; “ஒன்றுமில்லை, கண்டு போக வந்தேன்” என்ன; “ஆகில் ஒரு கோட்டையைக் கொண்டு போகலாகாதோ” என்று எடுத்துவிட; அவன் அத்தைக் கொண்டு வாராநிற்கச் செய்தே; எதிரே ஒருவன் வந்து, “இது எங்கே பெற்றது?” என்ன; “உன்தன(னை) மெட்டைத்தலையன் தந்தான்” என்றானாய்; அவன் அத்தைச் சென்று, “அங்கே இன்னான் உம்மை வைது போகாநின்றானீ!” என்ன; “அடா! என் நெல்லையுங் கொண்டு என்னையும் வைது போவதே!” என்று தொடர்ந்து வந்தானாய்; அவன் புரிந்து பார்த்து “என்தான் குழல்கள் அலையவலைய ஓடிவாரா நின்றதீ!” என்ன; “ஒன்றுமில்லை, இன்னம் ஒரு கோட்டையைக் கொண்டு போகச் சொல்ல வந்தேன்” என்றானாம்; அப்படியே கடலை முகங்காட்டுவித்துக் கொள்ளுகைக்காகக் காலைப்பிடிப்பது கோலைத் தொடுப்பதாகா நிற்க, அவன் வந்து முகங்காட்டினவாறே, “உனக்கு அம்பு தொடுத்தோம்” என்ன லஜ்ஜித்து, “உன் விரோதிகளைச் சொல்லு நாம் இத்தை விட” என்றாரிறே.

விளக்கம் - அடுத்து, முதல் பாசுரத்தில் கூறாமல் விட்டதான “நம:” என்பதன் பொருளை இங்கு விளக்குகிறார். பல பிறவிகளாக நாம் செய்து வரும் தவறுகள் காரணமாக நம்மை ஸர்வேச்வரன் தண்டிக்க முயற்சி செய்யலாம். அப்போது “நம:” என்று அவனைச் சரணம் புகுவதன் மூலம் நம்முடைய பாபங்கள் அனைத்தையும் அவன் மறந்து விடுகிறான் என்பதை இராமாயணத்தில் உள்ள நிகழ்வு மூலம்

அருளிச்செய்கிறார். இராமன் ஸமுத்திரத்தைக் கடப்பதற்காகக் கடலரசனை நோக்கி மூன்றுநாள் தரைகிடந்தான். ஆனால் கடலரசன் வராமல் போக, மிகவும் கோபம் கொண்டு, அவன் மீது அம்பு தொடுத்து நின்றான். அதாவது வில்வின் காலைப் பிடித்தும், அம்பைப் பிடித்தும் இராமன் நின்றபோது, கடலரசரன் ஓடி வந்து நின்றான். அப்போது அவனிடம் இராமன், “உன் மீது எய்துவற்காகவே அம்பு தொடுத்தேன்” என்று கூறுதற்கு வெட்கம் அடைந்து, “உனது விரோதிகள் யாரோனும் இருந்தால் உரைப்பாயாக. அவர்கள் மீது இந்த அம்பை விடுகிறேன்”, என்றான். இதனைக் கூறும்போது ஸ்வாமி பராசரபட்டர் ஒரு நிகழ்வைக் கூறினார். தலையில் முடியில்லாத ஒரு மொட்டைத்தலையன் வயற்காட்டில் நெல் அளந்து கொண்டிருந்தான்; அவன் அதன் உரிமையாளன் ஆவான். அப்போது அவ்வழியே சென்ற ஒருவன் அவனிடம் வந்து, “நீ உன்னுடைய தலைமுடியைப் போணாமல் இவ்விதம் செய்கிறாயே. உனது தலைமுடி முழுவதும் தூசியாகின்றதே”, என்றான் (கிண்டலாக). அதனைக் கேட்டு அவன் தன்னை உண்மையாகவே புகழ்ந்தான் என்று எண்ணி மகிழ்ந்த அந்த மொட்டைத்தலையன், “நீ எதற்காக வந்தாய்?”, என்று கேட்க அவன், “உன்னைப் பார்த்துப் போகவே வந்தேன்”, என்றான். உடனே அந்த மொட்டைத்தலையன், “சரி, அப்படியென்றால் ஒரு அளவு நெல்லை எடுத்துக் செல்”, என்று கூறி நெல்லை அவனுக்கு வழங்கினான். அதனை எடுத்துக்கொண்டு அந்த வழிப்போக்கன் சென்றபோது எதிரே வந்த ஒருவன், “இந்த நெல்லை நீ எங்கே பெற்றாய்?”, என்றான். இதற்கு முதலாமவன், “அங்கு ஒரு மொட்டைத்தலையன் அளித்தான்”, என்று கூறினான். அதனைக் கேட்ட இரண்டாமவன் அந்த வயல்வெளிக்குச் சென்று மொட்டைத்தலையனிடம், “அவன் உன்னைத் திட்டிவிட்டுச் சென்றான்”, என்று உரைத்தான். இதனைக் கேட்ட மொட்டைத்தலையன், “எனது நெல்லையும் பெற்றுக்கொண்டு, என்னை இகழவும் செய்தானா?”, என்று உரைத்துக் கொண்டு கோபத்துடன், தான் அளித்த நெல்லைப் பறித்துக் கொள்ள ஓடி வந்தான். இதனைக் கண்ட நெல்லைப் பெற்றவன், “அட்டா! ஏன் உங்கள் அழகான தலைமுடி கலையும் விதம் ஓடி வருகிறீர்?”, என்று கேட்டான். இதனைக் கேட்டு மயங்கிய மொட்டைத்தலையன், “வேறு ஒன்றும் இல்லை. உனக்கு மேலும் நெல் அளிக்கவே வந்தேன்”, என்று உரைத்தானாம் [மொட்டைத்தலையன் தான் அந்த வழிப்போக்கனைத் தவறாக எண்ணியதாக நினைத்து வெட்கம் காரணமாக மேலும்

நெல்லை அளித்தான். இது போன்றே கடலரசனைக் கண்ட இராமன் வெட்கம் அடைந்தான்].

வ்யாக்யானம் - (தாங்கள் இத்யாதி) இதுதான் பலபோக்தாவானவனுக்கு உத்தேசயத்தோபாதி ப்ரார்த்தித்துப் பெறவேண்டியிருக்குமோ? என்னில்; “அது வேண்டா. தாங்கள் தங்களுக்கு நன்றான கைங்கர்யத்தை பண்ணா நிற்க அமையும்; இவ்விரோதி தன்னடையே போம்” என்கிறார். “தாங்கள் தங்களுக்கு நன்றான ப்ரதிபந்நத்தைச் செய்யவமையும்” என்னவொண்ணதிறே, “வழுவிலா அடிமை செய்யவேண்டும் நாம்” என்கிற அதிகாரியைக் குறித்துச் சொல்லுகையாலே. அதிகாரி வைலக்ஷண்யமும் வருத்தி வைலக்ஷண்யமும் தோன்றும்படி “தாங்கள் தங்கட்டு” என்று இங்ஙனே ஊன்றிச் சொல்லுமாம் அனந்தாழ்வான். (தாங்கள்) இதர விஷயங்களில் விரக்தராய், கைங்கர்ய ருசியுடையராயிருக்குமவர்கள். (தங்கட்டு) இப்படிப்பட்ட ருசியுடையராயிருக்கிற தங்களுக்கு. (நல்லனவே செய்வார்) தங்கள் ஸ்வரூபத்தோடு சேர்ந்த கைங்கர்யத்தையே பண்ணுவார்.

விளக்கம் - (தாங்கள் இத்யாதி) – “பலன்களை அனுபவிக்கும் ஒருவன் தனது பலன் கழிவதற்காக விண்ணப்பிப்பது போன்று, அவனையும் கைங்கர்யத்தையும் அடைவதற்குத் தடையாக உள்ள விரோதிகள் நீங்க விண்ணப்பித்தே ஆகவேண்டுமோ?” என்று கேட்கலாம். இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். “அவ்விதம் ப்ரார்த்திக்க வேண்டும் என்று அவசியம் இல்லை. தாங்கள் தங்களுடைய கைங்கர்யங்களைச் செய்தபடி இருந்தாலே போதுமானது. அந்த விரோதிகள் தாங்களாகவே விலகும்”, என்கிறார். ஆனால் “தாங்கள் தங்கட்டு நல்லனவே செய்வார்” என்பதற்கு, “தாங்கள் தங்களுக்கு எது நல்லது என்று தோன்றுகிறதோ அதனையே செய்வார்”, என்று பொருள் உரைக்கலாம் அல்லவோ என்று கேட்கலாம்; இவ்விதம் பொருள் கூற இயலாது; காரணம், இந்த வரியானது “வழுவிலா அடிமை செய்யவேண்டும் நாம்” என்று உரைக்கும் அதிகாரிகளைக் குறித்துக் கூறுவதாகும்; அவர்களுக்கு மேலே கூறிய பொருளில் உள்ள சிந்தனை ஏற்படாது. ஆனால் இங்கு, “தங்கள்” என்று உரைதால் மட்டுமே போதாதோ, “தங்கட்டு” என்று சேர்த்துக் கூறவேண்டுமோ என்று கேட்கலாம். இதற்கு ஸ்வாமி அனந்தாழ்வான், “அதிகாரியின் மேன்மையையும், அவர்களுக்கு வளர்கின்ற

கைங்கர்யத்தின் மேன்மையையும் உணர்த்தும் பொருட்டு இவ்விதம் இரண்டுமே கூறப்பட்டது”, என்றார். (தாங்கள்) – மற்ற உலகவிஷயங்களில் பற்று இல்லாமல், கைங்கர்யத்தில் மட்டுமே ஆழ்ந்த ஈடுபாடு கொண்டவர்கள். (தங்கட்கு) - இவ்விதம் ஈடுபடும் ஆசையும் கொண்ட தங்களுக்கு. (நல்லனவே செய்வார்) - தங்கள் ஆத்மஸ்வரூபத்துடன் சேர்வதான கைங்கர்யத்தை மட்டுமே செய்வார்கள்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச் செய்த

இராமானுச நூற்றந்தாதி

இதற்கு ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 54)

49. ஆனது செம்மை அறநெறி பொய்ம்மை அறுசமயம்

போனது பொன்றி இறந்தது வெங்கலி பூங்கமலத்

தேனதிபாய் வயல் தென் அரங்கன் கழல் சென்னி வைத்துத்

தானதில் மன்னும் இராமானுசன் இத்தலத்து உதித்தே.

விளக்கவுரை - அழகிய தாமரை மலர்களில் உள்ள தேன் என்னும் ஆறானது எங்கும் பாய்ந்தபடி நிற்கும் வயல்களால் சூழப்பட்டது திருவரங்கம் ஆகும். இந்தத் திருவரங்கத்தில் கண்வளர்ந்தபடி உள்ள பெரியபெருமானான அழகியமணவாளனின் திருவடிகளை, தாம் பெற்ற உயர்ந்த செல்வம் இதுவே என்று தனது தலையில் வைத்து, அவற்றில் ஈடுபட்டபடி உள்ளவர் எம்பெருமானார் ஆவார். வேதவேதாந்த தர்மங்கள் அனைத்திற்கும் பாதகம் வரும்படியாக ஏற்பட்ட பௌத்தம் முதலான ஆறு மதங்களாலும், கலியுகத்தால் பீடிக்கப்பட்ட நிலையில் உள்ளதாலும் துவண்டிருந்த இந்தப் பூமியில் எம்பெருமானார் அவதரித்தார். இதனால் நிகழ்ந்தது என்ன? மறைந்து விட்டிருந்த வேதவேதாந்த மார்க்கங்கள் மீண்டும் தழைத்தன. பொய்யான கருத்துக்களைப் பரப்பிய ஆறு (பௌத்தம், சார்வாகம், சாக்கியம், உலூக்கியம், பாசுபதம் மற்றும் காணாபத்யம்) மதங்களும் நிலை குலைந்தன. நமக்கு அஜ்ஞானம் உண்டாக்கிக் கொண்டிருந்த கலியானது அழிந்தது.

அவதாரிகை - எம்பெருமானார் தம்முடைய ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தங்களை யெல்லாம் போக்கி தம் திருவுள்ளத்திலே நிரந்தர வாஸம் பண்ணுகிற மஹோபகாரத்தால் வந்த

ப்ரீதி ப்ரகர்ஷத்தையும், அந்த ப்ரீதி எப்போதுமுண்டாகக் கூடுமோவென்று அதிசங்கை பண்ணினவரைக் குறித்து அதினுடையசாஞ்சல்ய ஹேதுவில்லாமையும், கீழிரண்டு பாட்டுக்களாலே அருளிச்செய்து, இதிலே எம்பெருமானார் திருவவதரித்தருளின பின்பு வேதத்துக்குண்டான ஸம்ருத்தியையும், துர்மதங்களுக்கும் கலிதோஷத்துக்குமுண்டான விநாசத்தையு மநுஸந்தித்து இனியராகிறார்.

விளக்கம் - திருவரங்கத்தமுதனாராகிய தனது மனதில் எம்பெருமானார் நிரந்தரமாக வசித்து, தான் அடையவேண்டிய இலக்குகளை அடையத் தடையாக உள்ள அனைத்தையும் நீக்கியபடி மிகுந்த உபகாரம் செய்ததால் ஏற்பட்ட மட்டற்ற மகிழ்ச்சி, அத்தகைய மகிழ்வு என்பது நிரந்தரமாக நிலைக்குமோ என்று சந்தேகம் எழுப்புபவர்களிடம் அந்த நிலையானது அழியாமல் இருக்கும் என்றும் அது அசைவதற்குக் காரணம் இல்லை என்ற நிலையை விளக்குதல் போன்றவற்றைக் கீழே உள்ள இரண்டு பாசுரங்களில் அருளிச்செய்தார். இந்தப் பாசுரத்தில் - எம்பெருமானார் அவதரித்த பின்னர் வேதங்களுக்கு ஏற்பட்ட வளர்ச்சி, மற்ற மதங்கள் மற்றும் கலியுகம் ஆகியவற்றுக்கு ஏற்பட்ட அழிவு போன்றவற்றை எண்ணி எண்ணி மகிழ்ந்து நிற்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (பூங்கமலத் தேன் நதி பாய் வயல்) அழகிய தாமரைப் பூக்களிலுண்டான தேனாகிற ஆறு விளைநீராகப் பாயா நின்றுள்ள வயலாலே சூழப்பட்ட. (தென்னரங்கன்) திருமதிள்களும் திருக்கோபுரங்களும் திருச்சோலைகளுமான ஸமுதாயசோபையாலே தர்சநீயமான கோயிலை இருப்பிடமாக விருக்கிற பெரியபெருமாளுடைய. (கழல் சென்னி வைத்து) திருவடிகளைத் தம்முடைய சிரஸ்ஸிலே வைத்துக்கொண்டு. கொக்குவாயும் படுகண்ணியும்இசைந்தாப்போலே யாய்த்துத் திருவடிகளும் திருமுடியும் சேர்ந்தபடி. அன்றிக்கே, ராஜாக்கள் ஸிம்ஹாஸநத்திலலே ஆரோஹிக்கும்போது ஆதிராஜ்ய ஸூசகமான அபிஷேகத்தைத் தந்தாமுடைய சிரஸ்ஸுக்களில் வைத்துக் கொண்டாப் போலே, “உன்னடிக் கீழமர்ந்து புகுந்தேனே” என்னும்படி பரமப்ராப்யமான அவர் திருவடிகளை தம்முடைய உபய விபூத்யைச்வர்ய ஸூசகமாம்படி திருமுடியிலே வைத்துக் கொண்டா ரென்னவுமாம். (தானதில்

மன்னும்) தாமும் அதே நிஷ்டையிலே ஸுப்ரதிஷ்டிராய் திருவடிகளிலே நித்ய ஸம்சலேஷம் பண்ணா நின்றுள்ள. (இராமானுசன்) எம்பெருமானார். (இத்தலத்துதித்தே) வேதோக்த தர்மங்களுக்கெல்லாம் ஸாங்கர்யம் வரும்படி வேத வ்ருத்தங்களான ஷட் ஸமயங்களும் வ்யாபித்து கலியானது ஸாம்ராஜ்யம் பண்ணிக் கொண்டு போருகிற இந்த மஹாப்ருத்வியிலே திருவவதரிக்கவே.

விளக்கம் - (பூங்கமலத் தேன் நதி பாய் வயல்) - அழகான தாமரைமலர்களிலிருந்து வழிந்து பெருகின்ற தேன் ஆறானது நீர் போன்று பாய்கின்ற வயல்களால் சூழப்பட்டதான (தென்னரங்கன்) - அழகான உயர்ந்த மதிள்கள், அழகான கோபுரங்கள், அழகான சோலைகள் என்று இவ்விதம் பலவிதமான எழில் காரணமாகக் காண்பதற்கு மிகவும் இன்பமாக உள்ள திருவரங்கம் பெரியகோயிலைத் தனது இருப்பிடமாகக் கொண்டுள்ள பெரியபெருமானுடைய. (கழல் சென்னி வைத்து) - திருவடிகளை எப்போதும் தனது தலையில் வைத்தபடி. ஆபரணம் ஒன்றில் காணப்படும் கொக்கி போன்ற அமைப்பும் அதனை மாட்டுகின்ற வளையமும் இணைந்துள்ளது போன்று, ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய திருவடிகளும் எம்பெருமானாருடைய திருமுடியும் உள்ளன. அல்லது அரசர்கள் சிம்மாசனத்தில் ஏறி அமரும்போது கீடத்தைத் தங்கள் தலையில் வைத்துக் கொள்வது போன்று திருவாய்மொழி (6-10-10) - உன்னடிக் கீழமர்ந்து புகுந்தேனே - என்பதற்கு ஏற்ப அடைவதற்கான உயர்ந்த இலக்கான பெரியபெருமானுடைய திருவடிகளை, தான் உபயவிபூதிகளையும் நிர்வகிப்பவர் என்பது மறைமுகமாக வெளிப்படும்படி தனது திருமுடியில் வைத்துக் கொண்டவர் எனலாம். (தானதில் மன்னும்) - தான் எப்போதும் நிலையாக நின்று திருவடிகளுடன் நித்யமான தொடர்பு கொண்டபடி உள்ள (இராமானுசன்) - எம்பெருமானார். (இத்தலத்து உதித்தே) - வேதமார்க்கங்களுக்கு கலப்பு ஏற்படும்படியாக வேதங்களுக்கு முரணாக உள்ள ஆறு மதங்களும் எங்கும் பரவி நின்று, இப்படியாகத் தனது ஆளுமையை கலியுகம் எங்கும் நிலைநாட்டியிருந்தது. இப்படியாகக் கலியால் ஆளப்பட்டதான இந்தப் பரந்த உலகத்தில் அவதரித்ததால்.

வ்யாக்யானம் - (ஆனது செம்மையற நெறி) அறநெறி செம்மையானது - முன்பு அழிந்துபோன வேதோக்தமான ஸமீசீந தர்மமார்க்கம் மீண்டுண்டானது. "யதி

புரந்தரஸ்ய உக்தய: சிரந்தந ஸரஸ்வதீ சிகுர பந்த ஸைரந்த்ரிகா:",
 "அவரோபிதவாந் ச்ருதே: அபார்த்தாந் நநு ராம அவரஜ: ஸ ஏஷ பூய:"
 என்கிறபடியே அல்ப ச்ருதராலே ப்ரதாரணம் பண்ணப்பட்ட வேதமெல்லாம்
 இவராலே ருஜுவாகத் திருந்தி ததுக்தி தர்மபரமானது ஸமீசீநமாய் ப்ரதிஷ்டிதமா
 யிரா நின்றது. ஸ்ரீமத் வேதமார்க்க ப்ரதிஷ்டாபநாசார்யரிநே யிவர்.
 (பொய்ம்மையறு சமயம் போனது பொன்றி) வேத பாஹ்யமாகையாலே
 அயதாவான ஷட் ஸமயமும் முடிந்து போய்த்து. பொன்றுதல் -முடிதல்.
 "பொன்மையறு சமயம்" என்று பாடமானபோது, "தாமஸாநாம் மோஹனார்த்தம்",
 "மோஹ சாஸ்த்ராணி காரய" என்கிறபடியே பகவதாஜ்ஞாதி லங்கநம்
 பண்ணினவர்களை ப்ரம ப்ரமாதங்களாலே நசிப்பிக்க கடவதான அபஸித்தாந்தம்
 மென்றபடி. (இறந்தது வெங்கலி) கீழ்ச் சொன்னபடியே அஜ்ஞாந்ததை
 விளைவிப்பிக்குமதாகையாலே அதிக்ரூரமானது நசித்துப் போய்த்து. "கலியும்
 கெடும் கண்டு கொண்மின்" என்று அருளிச்செய்தாரிநே நம்மாழ்வாரும்.
 "ஆசினோதி ஹி சாஸ்த்ரார்த்தான் ஆசாராந் ஸ்தாபயத்யபி, ஸ்வயமாசாரதேயஸ்து
 ஸ ஆசார்ய உதாஹ்ருத:" என்றிநே ஆசார்ய லக்ஷணமிருப்பது; அது இவரிடத்திலே
 காணும் நிறம் பெற்றது. "புண்யாம் போஜ விகாஸாய பாபத்வாந்த க்ஷயாயச,
 ஸ்ரீமாநாவிரபூத் பூமௌ ராமாநுஜ திவாகர" என்னக் கடவதிநே.

விளக்கம் - (ஆனது செம்மையற நெறி) - முன்பு அழிந்த போயிருந்த உயர்ந்த
 வேதமார்க்கங்கள் அனைத்தும் மீண்டும் தழைக்கத் தொடங்கின. யதிராஜ ஸப்ததி
 (36) - இதம் ப்ரதம ஸம்பவத் குமதி ஜால கூலங்கஷா: ம்ருஷா மத விஷாநல
 ஜ்வலித ஜீவ ஜீவாதவ: க்ஷாந்நி அம்ருதம் அக்ஷரம் யதி புரந்தரஸ்ய உக்தய:
 சிரந்தந ஸரஸ்வதீ சிகுர பந்த ஸைரந்த்ரிகா: - இந்தக் கலிகாலத்தில் புதிதுபுதிதாகப்
 பல மதங்கள் தலை எடுத்து, விபரீதமான புத்தி கொண்டவையாக உள்ளன. அந்தக்
 கூட்டங்கள் அனைத்தையும் வேருடன் அறுக்க வல்லது; பொய் என்பதை மட்டுமே
 தங்கள் குறிக்கோளாகக் கொண்டு, அந்தத் தீ மூலம் ஜீவன்களை விஷம் போல்
 அழிக்கும் மதங்களில் இருந்து ஜீவன்களைக் காப்பாற்றுவது; வேதம் என்ற
 அரசியின், உபநிஷத் என்ற கூந்தலை அழகாகச் சீவி அலங்கரிக்கும்
 பணிப்பெண்கள் போன்றது - இவை எது என்றால் யதிராஜரின் நூல்களே ஆகும்.
 அவை அழிவற்ற மோக்ஷத்தை நம் மீது பொழிகின்றன - என்றும், யதிராஜ ஸப்ததி
 (13) - அவரோபிதவாந் ச்ருதே: அபார்த்தாந் நநு ராம அவரஜ: ஸ ஏஷ பூய: -
 அர்ஜுனன் தேர் முன்பு நின்று, அவனது எதிரிகளைக் க்ருஷ்ணன் வென்றான்
 (வேதத்தின் முன்பாக நின்று இராமாநுசர், வேதங்கள் கூறுவதை மறுப்பவர்களை

வென்றார்). பலராமனின் தம்பியாகிய இராமாநுசன் என்ற க்ருஷ்ணன் மீண்டும் இராமாநுசராக அவதரித்தானோ? – என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, சிறிதளவு மட்டுமே ஞானம் கொண்டவர்களால், தவறாகப் பொருள் உரைக்கப்பட்ட வேதங்கள் அனைத்தும் எம்பெருமானாரால் நேர்த்தியாகத் திருத்தப்பட்டு, அதன் மூலம் வெளிப்படுவதான தர்மமார்க்கமானது நன்றாக அனைத்து இடங்களிலும் உறுதிபடி நின்றது. “ஸ்ரீமத் வேதமார்க்க ப்ரதிஷ்டாபநாசார்யர்” அல்லவோ இவர்? (பொய்ம்மையறு சமயம் போனது பொன்றி) - வேதங்களுக்குப் புறம்பாக உள்ளதால் உண்மை அல்லாத ஆறு மதங்களும் முடிந்து போயின. பொன்றுதல் என்றால் முடிதல் என்று பொருள். “பொய்ம்மையறு சமயம்” என்பதை “பொன்மையறு சமயம்” என்றும் சிலர் படிப்பது உண்டு. இவ்விதம் கொண்டால் - பாத்ம புராணம் - தாமஸாநாம் மோஹனார்த்தம் - தாமஸத்தை அதிகரித்து மயக்கத்தை உண்டாக்க - என்றும், வராஹபுராணம் - மோஹ சாஸ்த்ராணி காரய - மயங்க வைக்கும் சாஸ்த்ரங்களை உண்டாக்கி - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப பகவத் ஆணைகளை மீறி நடப்பவர்களை மயங்க வைக்கும் ஸித்தாந்தங்களை உணர்த்தி அவர்களை அழியும்படிச் செய்வதான தவறான ஸித்தாந்தங்கள் என்று பொருள். (இறந்தது வெங்கலி) - கீழே உரைத்தபடி அறியாமையை ஏற்படுத்துவதால் மிகவும் க்ரூரமாக உள்ள அவை அழிந்தன. நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழியில் (5-2-1) - கலியும் கெடும் கண்டு கொண்மின் - என்று அருளிச்செய்தார் அல்லவோ? ஆசினோதி ஹி சாஸ்த்ரார்த்தாந் ஆசாராந் ஸ்தாபயத்யபி ஸ்வயமாசரேத்யஸ்து ஸ ஆசார்ய உதாஹ்ருத: - சாஸ்த்ரத்தின் உட்பொருளை நன்கு அறிந்தவரும், பிறரை அவ்வழியில் நிலைநிறுத்துபவரும், தாமும் அதன்படி வாழ்பவருமே ஆசார்யர் எனப்படுகிறார் - என்பதாக அல்லவோ ஆசார்யனின் இலக்கணம் இருத்தல் வேண்டும்; இந்த இலக்கணம் எம்பெருமானார் மூலமாகவே நிரூபணம் அடைந்தது. புண்யாம்போஜ விகாஸாய பாபத்வாந்தக்ஷயாய ச ஸ்ரீமான் ஆவிரபூத்பூமௌ ராமாநுஜ திவாகர: - சூரியனைக் கண்ட தாமரை எவ்விதம் மலருமோ அது போன்று இராமாநுசன் என்னும் சூரியனால் நம்முடைய பாபங்கள் அழிந்து புண்ணியங்கள் மலர்கின்றன - என்பது காண்க.

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்